

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Mekkora ország: te meg én

Kisüt a nap s ma sütni fognak
kenyeret neked és nekem.
Mekkora árnyaink topognak
mekkora Vásárhelyeken.
Mekkora Párizsoktól messze
tanítók, írok, tanulok,
míg nyelvem világát lefestve
kinyílt az ámulat-burok.
Mekkora sivatag a kertem,
véget nem ér a karaván
s eleje-vége esőverten
egyenlítő tekerhet rám.
Mekkora medence a bányád,
szülötte brontosaurusz.
Mekkora Isten tanítványát
üldözte mennyi Saulusz,
számár-állkapcsokat ragadva
mekkora Sámson volt veled.
Mekkora patakok cselébe
iszapult el az életed.
Mekkora Visegrád a csontváz,
amit kiszánt a borona,
mekkora Házsongárd a csontház
s milyen kalap a korona.
Mekkora ördög falrafestve,
mekkora ézengés Mohács.
Millió megváltód nevelte
hányszorhány kis gróf és nagy ács.
Nyoma se maradt már a kincsnek,
naponta hordja a halál.
Egyszerű dolog: semmi sincs meg,
de ez a semmi jobban áll!
Ezerszáz év – ezerszáz ország –
mekkora fénytörés lehet,
hogy Veszprém áll, s török meg osztrák
azóta is vesz prémeket.
Mekkora volt a medve bőre,
hogy elkezdtek a ráivást
s még azóta is csak előre
vedelik rá az áldomást.
Mekkora árnyak Árpád-sávját
veti egy fasorról a nap.
Mekkora tőr hány szívet járt át,
hogy végül mégis megmaradj.

Mekkora címer zsebkendője
négy-sarkában mennyi hegy.
Mekkora mennyek királynője
patrónálja, hogy ne feledj.
Lement a nap. Bezár a pékség,
a nyomda reggelig leáll.
Mekkora ország! Kész reménység
hogy éhes, olvas – élve fáj.

1996

Provincializmus

Nekem a város Párizs, London -
a szöveget magamban mondom:
vidékre szólítva egy napra,
száműzött lelkem nem akarja
elfogadni e neander-tájat,
csak szorít, fenyeget és fájat,
tízezer éve mind vidéken!
Homérosz korom óta érzem
urbánus lelkem duzzogását,
egy valót s annak égi mását:
nekem a való Torda, Régen
vagy Ninive... már milyen régen,
Jónás koromban kihelyeztek,
hogy nem sikerültek a tesztek,
a bürokraták reültek,
engem csak Nagyenyedre küldtek
s ha a szerencse nagyon kerget,
megkaptam mondjuk Wittenberget,
kérvények, esszék, beadványok -
azóta is bár Pestet várok
(nem azt, hogy Széphalom vagy Nikla
legyen a poézisnek szikla)
és folyton Arad lesz belőle,
mert Weimart viselt el egy Goethe,
ha Tomis járt Ovidiusnak;
bezzeg mások mindent megúsznak,
vagy végül ők is kiűzetnek
vissza gyomraiba egy cetnek,
bugyraiba egy bő pokolnak,
hol Dante-módra meglakolnak,
mint Hugo Viktor, Puskin Sándor:
vagy lesz belőlünk világvándor,
vagy csücsülünk a puszta földön,
mint ezer kínai elődöm...
Így nem lehattünk oszkárvájdok,
csak pár alkalmi velszi bárdok,
de békítgetni ezzel kár is -
nekem a város London, Párizs.

1995